

Kielo ja taikapulveri

Olipa kerran Pieni keiju, joka oli hyvin kiinnostunut normaalista elämästä. Hän oli neljän vuoden vanha. Hän yritti olla normaali mutta muut keijut eivät pitäneet normaaleista. Pienen keijun nimi oli Kielo. Kielo oli jaksanut jo neljä vuotta yrittää olla normaali mutta epäonnistui kaikessa. Hän lensi aina keiju kouluun ja vasta koululla hän muisti, että normaalit ihmiset kävelevät. Häntä harmitti kovasti. Hän päätti lopettaa koko höskän ja olla vain oma itsensä. Kielon vanhemmat olivat olleet huolissaan Kielosta. Hän ei millään saanut ystäviä. Mutta nyt vanhemmat olivat ilosta piukeina sillä Kieloa oli pyydetty leikkimään. Se oli kielolle uutta. Kielo sai uudelta kaveriltaan Lilliltä lahjan sillä keijujen kaupungissa satumaassa oli perinteenä antaa uudelle ystävälle pieni lahja. Hän sai lahjaksi kultapulveria. Kun Kielo näytti pullon vanhemmilleen heidän, suunsa loksahdivat auki.

- Minä sain tätä kaveriltani Lilliltä, Kielo ilmoittaa ylpeästi. Vasta silloin hän huomaa vanhempiansa ilmeet ja kysyy.
- Mitä nyt?
- Ole varovainen sen kanssa, Äiti varoittaa ja jatkaa. Se on todella kallista,
- Mutta nyt menet nukkumaan, Isä sanoo Kielolle.
- Kello on vasta seitsemän! Kielo vinkuu.
- Tottele isääsi ja mene petiin! Äiti komentaa. Ja niin Kielo lentää sänkyyn. Äiti ja isä vihaa minua he haluavat vain olla kahdestaan. Kielo miettii vihaisena. Hän ei kuitenkaan ehdi miettiä sitä sillä huomaa ikkunasta taikapuun, josta pursusi taikapulveria.
- Sieltäkö tuo on kerätty? Kielo miettii ääneen. Kielo kuulee askelia hän on varma, että äiti ja isä on tulossa katsomaan, nukkuuko hän. Hän yritti esittää nukkuvaa. Oikeasti hän mietti vain pulveria, jonka oli saanut kaveriltaan Lilliltä. Hän jopa kuuli keskustelun äitin ja isän makkarista. Se meni näin.
- Jos hänellä on sitä pulveria hänen taikansa voi kadota! Äiti voivotteli isälle.
- Nyt me napataan se siltä, Se Lilli on kyllä omituinen, Äiti jatkoi. Kielon isä näytti levottomalta. hänen Mahansa roikkui paidan alta ja hän katsoi televisiota.
- Skarppaa Mauno! Hänen äitinsä raivosi ja jatkoi. Tyttäresi voimat voi lähteä,
- Ai italiaan? Mauno hörötti.
- tuo oli kyllä hyvä, Hän jatkoi. Äiti vain näytti ärsyyntyneeltä ja lähti tiskaamaan. Nyt minulla on aikaa miettiä. Kielo mietti. Hän nousi sängystään. Hän taikoi helposti purkin pulverille ja mietti samalla, oliko Lilli oikeasti hänen kaverinsa vai oliko hän vain halunnut hänet sairaalaan?
- Miksi minä luulin, että joku haluaa olla minun ystäväni? Kielo kysyi itseltään itku silmässä. Mikä se puukin on? Kielo mietiskeli. Yhtäkkiä hän kuulee järkyttävän äänen, jonka vain hän kuulee. Hän

meni äkkiä ikkunan luo ja ihmetteli suuammollaan. Taikapuu purkautui kuin tulivuori. Sen sisältä tuli kukkia ja kullan väristä nestettä.

- Tuo on sitä mitä minulla on tässä purkissa! Kielo huudahti kovaan ääneen. Kielo puki takin päälleen ja lähti ulos. Silloin hän huomasi, että puussa oli pieni reikä, josta hän pystyisi puikahtamaan sisään. Hän lähti hiippailemaan talon takaa ja huomasi että vanhempiansa makuuhuoneen valot syttyivät.

- Voi ei! Äiti ja isä on varmasti kuullet minut ja lähtenyt etsimään, Hän harmitteli. Hän päätti kuitenkin vain mennä puun sisään ja toivoa parasta. Kun hän meni sisään puuhun hän huomasi uuden puun, jonka sisältä pursusi nestettä, jota hän oli saanut. Monet menninkäiset katselivat puuta kuin kuuta nousevaa. Kielolla ei ollut mitään hajua siitä mitä oli meneillään. Matkalla Kielo oli niin ihmeissään kaikesta, että ei huomannut, että hänen voimansa olivat lähteneet. Kielo oli ajatuksissaan jo unohtanut hänen vanhempansa, jotka olivat etsineet häntä. Kielo jatkoi matkaa epävarmasti. Yhtäkkiä Kielo näki jotain mikä ylitti jopa taikapulverin. Hän näki siivekkään yksisarvisen! Kielo meinasi jopa kaatua.

- Minä vien sinut menneisyyteen, Yksisarvinen kertoi.

- Sinun vanhempasi eivät tarkoita sinulle pahaa, he yrittävät vain suojella, Yksisarvinen kertoo ennen heidän matkaansa.

- Mutta kun... Kielo aloittaa. Mutta yksisarvinen keskeyttää hänet.

- Ei mitään muttia, Yksisarvinen sanoo jämäkästi. ja niin Kielo pysyy vaiti ja antaa yksisarvisen aloittaa matkan. Kielosta tuntui kuin hän olisi pyörtynyt. Hän kieppui pitkään ja tömähti alas parketti lattialle yksisarvisen viereen.

- No niin siinähan sinä, Yksisarvinen sanoo. Ja jatkaa.

- Seuraa minua näytän sinulle tämän paikan, Yksisarvinen sanoi varman oloisena. Kun he olivat jatkaneet matkaa jo pitkän aikaa Kielo huomasi, että hänen voimansa olivat kadonneet. Hän pelästyi mutta ei halunnut sanoa mitään yksisarviselle. sen sijaan hän kysyi oliko yksisarvinen ollut täällä ennenkin. Mutta yksisarvinen ei vastannut vaan hymyili vaisusti. Kielo ihmetteli tätä mutta päätti vain vaihtaa puheen aihetta. Ja kysyi.

- Mistä olet kotoisin?

- Itse asiassa en tiedä, Yksisarvinen vastasi. Mutta nyt he vihdoin olivat perillä.

- Missä olemme? Kielo kysyi.

- Teidän vanhassa kodissanne, Menimme ajassa taaksepäin siihen aikaan, kun olit nolla, Yksisarvinen kertoi. He näkivät kaiken mitä oli tapahtunut Kielo oli kauhuissaan. Heidän kotiinsa tuli musta huppuinen henkilö, joka yritti satuttaa Kieloa. Mutta mitä kävikään hänen, vanhempansa kamppailivat henkilöä vastaan ja pelastivat Kielon.

- Kuka tuo oli? Kielo kysyi.

- Ja miksi äiti ja isä kamppailivat minun puolestani? Kielo kysyi ymmyrkättyinä.

- Koska he rakastavat sinua, Yksisarvinen vastasi. Kielo tunsu olonsa kurjaksi. Hän oli kuvitellut vanhemmistaan aivan muuta. Niin Kielo ja yksisarvinen lähtivät takaisin Kielon kotiin. Heti kun Kielo pääsi kotiin hän meni halaamaan maailman parhaita vanhempiaan. Kielo itki. Vanhemmat eivät tiennyet mitä oli meneillään mutta vain halusivat Kielon voimat jotenkin vain palasivat.

- Arvatkaa mitä minulle on tapahtunut tänään! Kielo huudahti.

- No mä kävin puussa, josta porsusi taikanestettä ja siellä mulla sitten lähti voimat ja sitten yksisarvinen vei mut meidän vanhaan kotiin ja siellä oli huppupäinen mies ja te suojelitte mua, Kielo kertoi.

- Voi Kielo olet niin rakas! Äiti ja isä huudahti ja Kielo vastasi.

- Niin tekin äiti ja isi!